

ŐSI EMLÉKEK

Bajor László

Húsvétolunk, ünnepelünk.
Későn kelünk
Ráérünk, így hát heverünk.
Mindenki boldogan henyél,
Hisz elmúlt már a mogorva tél
Szívünkben fenséges érzet önt el,
S megállapítjuk bölcsen,
Hogy jön a tavasz az ifjú kamasz.
Sok ezer éve így van ez már
S a tisztelet mindig kijár,
A boldogan üdvözölt évszaknak,
Pedig ekkor nem szüretelnek, aratnak.
Pusztán csak örülnek a Napnak,
Mely süt, árasztja, ontja melegét szerte-szét
Barlangi ősrünk is így csinálta már,
Mert amiire vár: a Nyár,
Ebben küldi előhírnökét,
És semmiképp
Sem szeretne haragba keveredni vele.
Baj is lehetne biz belőle!
És áldoz neki örömujjongással,
Néhány tojással.
Ez érthető, hiszen a holt tojás
Valami nagyszerű csodás varázssal átalakul
S belőle kibújik
A benne rejlő élet.
S ez a képlet.
Festette is szépre, tarkára, barkára,
Pirosra is. ? az élet csodája
E köntösben talán mégis a legszebb.
S mi, kik ismerünk Golgotát, keresztet,
Furcsa, hogy akár barlangi ősrünk, úgy cselekszünk.
Tojást festünk. Festünk! De kitaláltunk rá egy szép mesét,
És el is hitték szerte-szét:
Hogy a feltámadás
Jelképe a piros-tojás.
Ismerve az ősbárlangi mesét
Alig hiszem, hogy eme szép
S fenséges tényt magában foglaló
Igazság, egy főtt tojásra volna fogható.
Mert a főtt tojás ugyan soha
Ki nem kél, s talán ez az oka,
hogy nem is hiszik sokan a feltámadást.
De azért húsvétkor mégis főznek tojást.
Sok-sok piros tojást.
Talán menti mindazokat,
Hogy a sokat vitatott tojásokat
Egy nyuszi viszi kisputtonyos hátán
S ilyenkor nincsen sátán,
Mint karácsony-táján,
Ki ijesztős, kaján legyen.
Vele szemben a nyúl igen jámbor szegény.
Örül, hogy él ? hogy hogy jutott tojásokhoz?
Az sokaknak gondot okoz! Meg mondom én egyszeriben:
Fantázia teszi bele puttonyába.
Nem is volt ez így hajdanában.
Nem tyúktojás volt a kosarában.
Nem is volt neki kosara, hanem ő maga volt befogva
Egy kicsike kis kocsiba.
A tavasz bájos istennője ült a kocsiban,
S gyeplője az ő kezében volt.
A sok befogott nyuszi pedig loholt.
Hegyen völgyön át.
S az istennő szívta a tavasz mosolyát.
E bájos évszak így köszönte be,
S tél zord köpönyege
Egyszeriben el is tűne.
Ez a nyuszi képlete.
Valóban ez szép mese, de hogy mi mint keresztények
Mért hódolunk e mesének,
Vajon ezt ki fejtené meg?

Mennyi képlet, mennyi mese,
Se veleje, se teteje
És ma is élünk vele.
Jó néhány évezred óta, pogány módra!
No, de a húsvéti kalács,
Sonka meg a locsolkodás
Ezek már csak keresztények?
Hisz letagadhatatlan tények,
Hogy az Úr kenyeret törött,
S nincs pogányság e jel mögött!
A böjtnek is most van vége,
Szentelt sonka jön helyébe.
Nos és hát a locsolkodás?
Ez igazán hívő szokás,
Hisz az ősi keresztények
Bátran összegyülekezének
S a rómaiak gyáva hada
Hogy őket szét-ugraszthassa
Vizet fröcskölt hát közéjük,
Így bánhatott csak el velük.
Értjük!
De hát szó fér a meséhez!
Mi köze Jézus sovány, kovásztalan kenyeréhez
Az élesztős, mosolygós kövér kalácsnak?
S mi jelképe volt a téli koplalásnak?
A böjt után jön a szaka evésnek, ivásnak.
S vadász zsákmányok ősi korszakát menti át
A jó étvággal lefaragott csonka sonka.
És a locsolkodás
A téli szennytől való mosakodás
Átkeresztelt illatos emléke.
Mikor végre kibújhatott bűzös odújából az ember!
Mert a barlangi ős is örömmel ment el,
A forráshoz és patakhoz mosdani,
Börvackait leoldani.
Így tehát a locsolkodás nem ősi keresztény szokás.
Pogány örökség, semmi más.
De kik igazán tudnak ünnepelni,
Golgotára néznek szüntelen.
S bűnüket nem tudván elviselni,
Jézushoz futnak, ki büntelen.
A szent kereszt lábához leomolva
Mi minden szenvedést feledhetünk,
Ősi pogány bűnöktől szabadulva,
Érezzük, tudjuk, Jézus velünk!